

KÖZTELEK

KÖZ- ÉS MEZŐGAZDASÁGI LAP.

AZ ORSZÁGOS MAGYAR GAZDASÁGI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Az országos m. gazdasági egyesület tagjai ingyen kapják.
Nem tagoknak előfizetési díj:
Egész évre 10 frt. félévre 5 frt. negyedévre 2 frt 50 kr.

Megjelen minden szerdán és szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, (Köztelek)
1101-ut 25. szám.
Levelekre csak beküldött postabélyeg ellenében válaszolunk.

A földmívelési tárca költségvetése 1892-re.

Megigértük, hogy az 1892-ik évi állami költségvetésnek bennünket oly felette érdeklő, földmívelési részével, a részletekben és érdemileg foglalkozunk.

A földmívelési tárca költségvetését két szempontból ítélni lehetjük meg.

Megfelel-e *abszolút* azoknak a kívánalmaknak, amelyeket egy olyan agrikultur állam, mint Magyarország földmívelési kormányához fűzhetünk és *relative*, ha tekintetbe vesszük a multat és nem a tárca abszolút becsét mérlegeljük, hanem a haladást, melyet ez az utóbbi években tett. — Míg ha elismerést kelt a második szempont, amely földmívelési miniszterünknek válik dicsére, addig nem elégíthet ki bennünket a tárca költségvetése, ha azt, eltekintve a multtól, mostani állapotában a többi tárccal hasonlítjuk össze, vagy önállóan bíráljuk.

Hogy egyáltalában milyen súlyt helyeznek hazánkban a földmívelési ügyekre, jellemzi már az is, hogy a pénzügyi bizottságban a földmívelési költségvetésnek is, az ugynevezett *apró tárcaikkal egyetemben jelölték ki előadót.*

Oda tartozik bizony Magyarországon a földmívelés még mindig a hová az apró ügyek.

Mikor a közlekedési tárccal volt kapcsolatban a földmívelési is, «nagy tárca» volt, de a mi ügyünk csak egyik sarkába szorult bele; most, hogy különálló «apró tárca» lett belőle, mindenki természetesnek találja azt is, hogy csak apró pénzzel dolgozzék.

A földmívelési miniszter költségvetésénél a rendes kiadások 13.832.395 frtot a nyugdíjak 504.635 » az átmeneti kiadások 270.100 » a beruházások 3.126.640 » tesznek ki.

A rendes kiadásokból:
megy az állami erdők kezelésére 4.909.851 » az állami lótenyész-intézetekre 4.075.976 » a selyem-tenyésztésre 1.845.000 » a kincstári birtokok kezelésére és perköltségére 309.552 » tehát összesen 11.140.379 frt fordítatik olyan állami vállalatokra, a melyekkel szemben a bevétel állami erdőkből 7.616.916 frt, lótenyész-intézetekből 3.406.471 » selyemtenyésztésből 1.830.000 » kincstári birtokokból 451.437 » összesen 13.304.824 frt.

Ezt a fenti 11.1 milliót tehát «rezsnek» kell tekintenünk, amely az államnak 13.3 milliót hozó, s a földmívelési miniszterhez utalt vállalkozásaiból áll elő, de semmi esetre sem oly kiadásnak, mely közvetlenül a mezőgazdasági ügyek emelésére van szentelve. Az állami erdők a ménésbirtokok, a selyemgubók beváltása, a kincstári birtokok kezelése, üzleti vállalkozás, s bár indirekte örvendatosan emelkedő kulturájuk kedvező befolyást gyakorolnak mezőgazdasági ügyeinkre is, de első sorban hivatásuk az államnak mint olyanoknak bevételeit szaporítani. A mezőgazdaság emelésére e tételeknél csak azokat a kisebb összegeket vehetjük fel, amelyek e csoportszámok alá sorolva, az illető ügyek terén

csakugyan az általános mezőgazdaság közvetlen segélyezésére fordítanak.

Igy a lótenyészítésre reáfizet az állam
669.501 frtot
15.000 »
a selyemtenyésztésre 15.000 »
összesen 684.501 frt.

Ezt az összeget tehát le kell vonnunk abból a pénzből, amelyet a földmívelési tárca rendes kiadásainál az állam vállalkozásainak üzleti kiadásaira írunk le, ami akkor kiteend 10.455.878 frtot. Ha ezt a mennyiséget levonjuk a miniszterium rendes kiadásából, marad mindössze 3.386.517 forint, a melylyel szemben 530.301 frttal meg az egyes kisebb bevételek állanak, s ezek levonásával mindössze 2.846.216 frt marad meg olyanok, amit az agrár Magyarország mezőgazdasági ügyeink emelése és fejlesztésére, költségvetésének 300 milliót kitevő rendes kiadásából áldoz.

Ezenkívül vannak a földmívelési tárca átmeneti kiadásai és a *beruházások*. Nem tagadjuk azt, hogy e címek alatt szereplő összegek is jótékonyan hatnak a mezőgazdaságra, mint a hogy előnyösen érvényes . . . befolyását minden az általános mezőgazdasági kulturát emelő tényező, de nem tekinthetjük olyan intézményeknek, melyekre speczialis mezőgazdasági érdekeink emelésénél állandóan számíthatunk, vagy a melyek szervei alkotásokra fordíthatnak.

Az átmeneti kiadásoknál 3 nagyobb tétel említendő fel: a filloxera, a tüdővész kiadásai és a telepítések költségei. De ha ezek természetét vizsgáljuk, mit találunk? Azt, hogy egyszerű üzleti számításra volna csak szükség, hogy e tételek a fiskus szempontjából is megtízszerezessenek. — *Hiszzen a filloxera-vész leküzdésére előirányzott 186.310 frt, csak 2 millió évenként elveszett adónak megmentésére volna hivatva, a melyet eddig már az elpusztult területek földadójában leírtak.* Hol van még a többi sallang, a mi a földadóval együtt az állam részére elveszett és a mi a fiskushoz is tartoznék, maga az az elveszett adóalap, a melynek csak 1 tizedrészt kamata az a 2 millió forint? A tüdővész kiirtására előirányzott 50.000 frt is olyan természetű kiadás, mely a baj tovatérésének gátlásával, csak meglevő adót ment meg, az állampolgárok veszélyezett vagyonának megóvásával. A kincstári telepítések szintén nem jöhetnek mint a mezőgazdaság közvetlen előmozdítására hozott kiadások számba, mert hisz azokkal is csak e birtokok jövedelmei szaporíthatnak. A beruházások legnagyobb tételét a *vizi munkálatok* képezik 2.714.000 frttal, s (az 1891-ik évhez képest 300.000 frt emelkedés) általános nemzetgazdasági szempontból e tétel is csak melegen üdvözölhető, a többi 400.000 frt épületek, fürdőberendezések stbre van előirányozva.

A beruházások azonban csak tőkeváltozás s feltételezve a helyes befektetéseket, meg kell hozniok kamataikat és megtartani, sőt fokozni az eredeti értéket. A földmívelési miniszterium összesen 17.73 millió kiadást felmutat budgetjéből tehát csak 2.84 millió rendes kiadást tekintetünk olyanoknak, mely hazánk mezőgazdaságát van hivatva közvetlenül és speczialiter emelni, s amit az állam visszad, illetve reá fordít köz gazdaságunk amaz ágának emelésére, a melytől nemzeti önállóságunk, fenmaradásunk első sorban

függ, s a melynek már-már elviselhetlen terheiből, államháztartásunk szükségletei első sorban fedeztetnek.

De hagyjuk ezt a szempontot, hagyjuk a külföld példáját, hagyjuk azt, hogy nemzeti létünk, hazánk első, sőt talán egyedüli fentartó eleme az az osztály, mely a mezőgazdasággal foglalkozik; csak hasonlitsuk össze ezzel a 2-84 millió forinttal azokat az összegeket, a melyeket a magyar költségvetés egyeb kulturális és közgazdasági czélokra áldoz s a melyek a kereskedelmi a belügyi, igazságügyi és kultuszminiszterium költségvetésében (nemis szólva a honvéd és hadigról) foglalnak helyet, szomoruan látjuk, hogy nemcsak a budgettárgyalásnál van a földmívelés a «kisebb ügyek» előadóhoz utasítva, de «kis ügynek» tekinti azt a kormány, a törvényhozás s hazánk egész társadalma. — Lelkesülünk már mindenért, a tudomány, a művészet, az ipar, kereskedelem követeléseit meghallgatásra találnak, csak a mezőgazdaság iránt nem sikerült még megtörni a közönyt, — mely lidércnyomásként ül minden ügyünkön és vagja el a haladás útját.

Pedig a kormány, a főrendiház, a képviselőház tagjai maguk is földbirtokosok, maguk is gazdák és nincs közöttük egy, aki bizalmas beszélgetésben el ne ismerné a válságot, a melyben mezőgazdaságunk van, aki el ne ismerné égető szükségét a gazdasági tanügy, a kísérleti ügy, az érdekképviselet, az egyes mívelési ágak fejlesztése, vízi és állategészségügyünk rendezése, birtokviszonyaink alapos tanulmányozása és felderítésének, és mégis, mikor a költségvetés elkészítésére kerül a sor, jut mindenre, csak ezekre nem, hanem beérjük évről-évre a földmívelési tárca miniatüre kiadásával.

Azt kell hinnünk, hogy ez is a magyar gavaléria kifolyása, a mely, midőn a közügyről, a hazáról van szó, nem engedí figyelembe venni a saját egyeni érdekeit is. Csakhogy ez az önzetlenség helytelenül van itt alkalmazva, mert a földbirtokos osztályhoz tartozik a nemzet nagy része is. És nagyon helytelenül cselekszik az a főrendiházi tag, az a törvényhozó, aki midőn a mezőgazdasági ügyek segélyezéséről, annak fejlesztéséről van szó, saját ügyét látja a felvetett kérdésekben és mint a haza választottja, a törvényhozás tagja, tulgavallér ehhez hozzá szólni. Pedig ez nagyon rosszul van így, mert akié a föld, azé a hatalom. És ez a nemzet csak addig magyar; ez a haza, a mit ma magunknak nevezünk, csak addig az, mig földjét birtokában az elem tartja, a mely eddig bár fogyva, de megtartotta irányadó szerepét és befolyását az ország ügyeinek intézésében.

A magyar mezőgazdaság ügyének előbbre vitele egyenlő a haza sorsának előmozdításával, a mostani földbirtokos osztálynak erőteljes fenmaradása, egyenlő nemzeti önállóságunk megtartásával. A mily mérvben gyengül és bukik az az osztály, mely a földben nemcsak árucikkokat, de hazát bir, a mely annak a fekete hantnak, annak az ősi földnek az árúértékénél nagyobb becsét is tulajdonit, s amely a legbiztosabb és független letetemenyese nemzeti önállóságunknak, vele együtt fogy az a lelkesedés, az a honszerelmelem is, mely már egy ezredeven át megóvta a hármás bércek függetlenségét. Álszemérem az,

